

Enric Roig Montagut
arquitecte

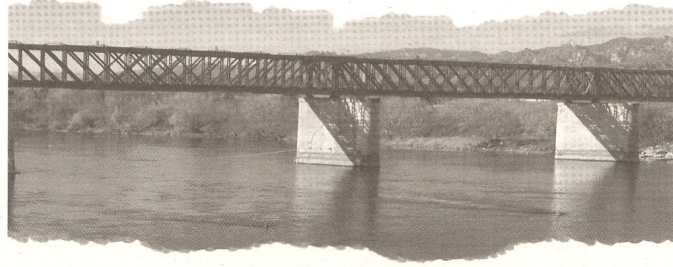
En les darreres setmanes s'ha estat parlant del pont del tren i del seu color roig i, fins i tot, s'han fet enquestes sobre l'encert de pintar-lo d'aquest color o no.

Des del meu punt de vista, com a professional al servei de l'arquitectura, voldria dir que el nou color roig és just i encertat, ja que el color roig ha estat i és un dels colors usualment utilitzat en aquest tipus de construcció. Valguin com a exemple el viaducte de Garabit, a França, d'obligada visita, obra de l'enginyer Gustave Eiffel, actualment de color roig ponsètia o roig Ganguin, escollit després de l'aparició de rovell a la seva estructura, d'acord amb el color usualment utilitzat al segle XIX, el mateix que originalment va triar Gustave Eiffel per a la seva Torre Eiffel, el que també tenen actualment el Golden Gate de San Francisco, el Forth Rail Bridge a Escòcia o el polèmic pont de la Constitució de Santiago Calatrava sobre el Gran Canal a Venècia, entre d'altres.

Per tant, és just i necessari felicitar el Ministeri de Medi Ambient, a través de la Direcció General de Costes, per haver triat el color roig, ja que vull pensar que aquest color ha estat especialment escollit, de la mateixa manera que el de les construccions esmentades anteriorment, perquè possiblement és el que més s'integrava amb l'entorn i perquè tenia, i té encara, una doble funció: d'una banda, evitar la corrosió del ferro i, de l'altra, augmentar la visibilitat d'aquests elements en el seu emplaçament, fent-los totalment visibles per a les embarcacions que recorren els rius on hi ha aquests elements.

Però el fet d'utilitzar el color roig en aquest tipus d'infraestructures no és casual, ja que aquest és el

Roig, just i necessari

color del *mini*, nom amb que es més conegut el tetròxid de plom, un element protector molt utilitzat per al recobriments d'estructures de ferro donat el seu poder anticorrosiu. El nom de *mini* ve del riu Miño, lloc d'on va ser extret per primera vegada per a la mineria. Tanmateix, hi ha experts que afirmen que del mateix nom *mini* deriva la nomenclatura de les miniatures utilitzada als còdex i llibres medievals, perquè aquest color va ser un dels primers pigments artificials que es van fer servir, i un dels preferits pels il·luminadors bizantins i perses, i d'ús molt comú en la pintura i la miniatura europea.

Aquesta elecció, per tant, demostra el coneixement dels seus responsables quant a: practicitat, per tal d'evitar una possible corrosió de l'estructura metàl·lica; visibilitat, per poder identificar clarament un element que es troba dintre d'una ruta de navegació fluvial, i sentit de l'estètica, que adopta i segueix els canons d'integració amb l'en-

torn dels enginyers del segle XIX, cosa força complicada i costosa avui dia.

És just i necessari recordar que aquesta acolorida elecció forma part d'un projecte de millora de la façana fluvial de Tortosa, fruit de la signatura d'un conveni dut a terme sota el mandat del govern municipal de l'alcalde Joan Sabaté, i que representava una important inversió al nostre territori del Ministeri de Medi Ambient, amb l'objectiu de millorar i ampliar les baranes i els murs de protecció, actualment en procés d'execució, i de donar continuïtat al passeig existent des del pont del tren fins a la C-12, habilitant aquest pont com a pas de vianants, permetent així la connexió del passeig fluvial amb la Via Verda.

Aquesta obra és la que s'està executant actualment per fases i és la que sens dubte està canviant la imatge de la ciutat, gràcies a la contundència de la barana d'obra vista de color rogenç i pedra calcària, ja anomenada barana tipus Tortosa i que

respon evidentment a una època determinada.

La nostra fantàstica façana fluvial sense cap dubte passa per un procés de transformació en tot el seu recorregut, des del pont del Mil·lenari, obra de l'enginyer Fernández Ordóñez, sortint del mig del bosc de ribera, el pont del tren, com a connexió amb la Via Verda, les baranes Tortosa del riu al seu pas pel mig de la ciutat traspasant el pont de l'Estat, obra d'Eduardo Torroja, i que és el primer pont d'Espanya construït amb soldadura elèctrica –qui sap si originàriament també volia ser de color roig?– fins al Parc de la Fira i el campus universitari, per acabar endinsant-se novament al bosc de ribera, demanant d'arribar al tercer pont, la construcció del qual, malgrat la situació econòmica que patim, seria un bon impuls econòmic per iniciar una certa recuperació i desenvolupament invertint en obra pública, amb una infraestructura ja prevista a l'actual Pla d'ordenació urbana de la ciutat que estructura un model de ciutat oberta i moderna planificat per governs progressistes.

Darrerament estem presenciant massa vegades que tot allò que és dolent és culpa dels d'abans i que tot allò que és bo ho és només gràcies als d'ara. Tanmateix, estem sentint massa sovint tot un seguit de declaracions en les quals tothom vol fer-se responsable dels èxits i encerts i assumir la seva autoria, tant pel que fa a l'obra pública com a aquelles iniciatives que sorgeixen del sector privat. Per això crec que, ara més que mai, és just i necessari reconèixer els encerts als seus impulsors, siguin del color que siguin, i més quan, com és el cas del pont del tren, serveixen per dotar una ciutat, Tortosa, de qualitat, excel·lència i color, roig, ara més que mai, just i necessari.